

عنوان مقاله:

آسیب شناسی معماری معاصر ایران در راستای حسن هماهنگی با نیازمندی های نوین آموزشی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی دستاوردهای اخیر در مهندسی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

رضا فرمهینی فراهانی - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین

امین الله طلائی - دانشجو مقطع دکترا معماری/دانشگاه آزاد اسلامی- واحی تهران جنوب

خلاصه مقاله:

تحول نظام آموزشی در ایران در سه دوره مشخص سنتی ، انتقالی و جدید به وقوع پیوسته است که البته هرکدام نقاط عطف خاص خود را دارند. در دوره نخست مسجد مدرسه سپه سالار به عنوان نماد نظام آموزشی سنتی با معماری کاملاً سنتی و در امتداد تاریخی به همان شیوه های معماری گذشته ایرانی شکل گرفت. در دوره بعد شاهد تاسیس دارالفنون هستیم که خود پلی به سوی تلفیق نظام آموزشی سنتی و مدرن است و در دوره بعد دبیرستان البرز تا سپس می شود که نماد عبور کامل از نظام سنتی و تحقق نظام آموزشی مدرن است. با این همه همچنان ارادت به هویت معماری ایرانی در این بنا دیده می شود. هدف این پژوهش تبیین این واقعیت تاریخی است که معماری همواره خود را با نیازهای مکانی و زمانی تطبیق داده است و با تغییرات اجتماعی و فکری جوامع هم سویی داشته است. نتایج این پژوهش که بر اساس روش تاریخی - تفسیری به گردآوری داده ها به صورت کتابخانه ای و تحلیل آنها با استناد به مستندات تاریخی پرداخته نشان داده است که دگرگونی های فکری جامعه ایران در اواخر قاجاریه و اوایل پهلوی بر معماری آن جامعه - به ویژه معماری فضاهای آموزشی - تأثیری همه جانبه و برجسته داشت. اما به دلیل پذیرش سطحی و نداشتن توان نقد همه جانبه مدرنیته این معماری به نوعی بلا تکلیفی و التقاط رسید.

کلمات کلیدی:

تجدد، سنت ، نظام آموزشی ، دبیرستان البرز، پهلوی اول

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/719302>

